

הכתרת

מיועד בעיקר לאברכים בעצמם.

תגובות ותרומות ניתן לשלוח למערכת 'הכתרת'
ת.ד. 57375 ירושלים.
הזכויות לא שמורות, מצוה לצלם, לתרגם ולהפיץ.

לקט מאמרים לחיזוק הצניעות

"ומקום פה עמדי לעורר על ענין מכאיב ומבהיל שטועים בו רבים... יש הנמנעים מדבר בזה מטעמי צניעות. שומו שמים! בדור פרוץ וירוד בכל הענינים, בהלבשה... בריש גלי ולא יתבוששו, ולדבר בעניני קדושה וצניעות זהו נגד הצניעות! היש לך הטעיית היצר גדולה מזו?! (הגר"א קושלר זצ"ל)

דעת תורה

פניני הכתר

לעיני אחרים!?

הרב הקדוש, רבי נפתלי צבי מרופשיץ זצ"ל, נלקח כחתן לביתו של אחד מנגידי העיר ברוד. נגידי אלה, נהגו לתת לבנותיהם נדוניה כראוי וכיאות, וכן אפשרו לחתניהם לשקוד על התורה ועל העבודה ללא דאגת פרנסה, כל עוד ישבו והתעלו בחצרות בית ה'.

באחד הימים הגיע רבי נפתלי הביתה, ומצא את אשתו הצעירה עומדת ומתקשטת ליד הראי בצביעה, במכחול ובכל מיני קישוטים.

"מדוע זה התקשטי בכל אלה?" שאל את אשתו. "הסבורה את כי אינך מוצאת חן בעיני בלעדיהם?!... מצידי אין צורך בהם כלל".

"וכי רק לכבודך אני מתקשטת?! רצוני לשאת חן אף בעיני אחרות, חשוב לי להתנאות, כדי שיאמרו עלי שאני יפה ומיוחדת..."

היתה תשובתה של האשה.

"מה?! נדדעזע רבי נפתלי.

ללא אומר ודברים עזב חיש את הבית והלך לשאול בעצת מורו ורבו, הצדיק רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב:

"רבי! האם אתגרש מאשתי!?"

שאל רבי נפתלי בהתרגשות, לאחר שסיפר את כל אשר ארע.

"כן ענה הצדיק נחרצות, ללא כל היסוס.

ואמנם קיים רבי נפתלי את אשר פסק לו רבו וגרש את אשתו.

(מהספר 'שבח בית יהודי', ומהספר 'צדקת החכם')
(מתוך 'עולמות של טוהר' ח"א עמ' 197)

ג.ב. כמובן שאין ללמוד מכך הנהגה למעשה, לפגוע בשלום הבית עבור הצניעות, וכל ערום יעשה בדעת ויטול עצה מרבותיו.

"לא ניתנו תכשיטים לאשה אלא שתהא מתקשטת בהם לתוך ביתה"

(תנחומא וישלח פ"ה)

"כלום האשה מתקשטת- אלא לבעלה"

(מדרש שה"ש א-ג, ג.)

"לא תתקשט אשה אלא אם כן היא מצויה בתוך ביתה ולא כשהיא

הולכת למקום אחר"

(מעם לוטו וישלח)

"יש אשה בביתה היא לובשת בגדי שפחה, ויוצאת בחוץ בבגדי תפארת כדי להראות לכל את יופיה. ולא נכון לעשות כן! אשה

צנועה אשר יראת אלקים בלבבה, ראוי שתקשט עצמה בביתה כדי שלא יתן בעלה דעתו באשה אחרת. אשה שהיא יוצאת לחוץ

מקושטת היא חוטאת ומחטיאה אחרים, כי אפשר שיפגענה בור ועם הארץ ויעבור על איסור לא תחמוד אשת רעך... והנה האשה היוצאת

מקושטת גורמת מכשול, עוון ותקלה לאיש ההוא..."

(שבט מוסר פ"ז טו)

"אשה צנועה אינה מתקשטת כי אם דוקא בביתה לפני בעלה, אבל כשיוצאת לרה"ר פושטת התכשיטים מעליה ויוצאת... ואל זה כיון

דוד המלך ע"ה באמרו כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, אבל בצאתה לרה"ר לא תלבש משבצות זהב, ולא ניתנו

תכשיטים לאשה אלא שתהיה מתקשטת בתוך ביתה בפני בעלה כדי שתמצא חן בעיניו ולא תתגנה עליו. אבל הנשים הפרוצות כל בתר

איפכא אזלי, דכשיוצאים לרה"ר או ללכת ממקום למקום אצל חברותיהן לובשים בגדי החמודות וכל מיני תכשיטים שלהם,

וכשבאים לעת ערב לביתם פושטות הבגדים החמודים שהיו עליהן ופושטות התכשיטים שלהם ולובשות שחורים ומתעטפות שחורים

כפני בעליהן".

(ספר חכמה ומוסר, נדפס בליוורנו בשנת תר"י)

"וגנאי גדול הוא לאשה כשהעם מסתכלים בה... ולא ניתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בתוך ביתה לפני בעלה, כדי שתמצא

חן בעיניו ולא תתגנה עליו"

(מעלות המידות, מעלת הצניעות)

"ואל יטעה אותה היצר שתנצל מן הדין מפני שהיתה צריכה להתקשט עצמה לעיני בעלה שלא תתגנה עליו, כי באמת זוהי טעות,

דוהו שייך רק בביתה לבד! ולא בשוק!" (מורן התפץ חיים זיע"א. גדר עולם פ"ד)

חן אשה על בעלה, כיצד?

אמרו חז"ל (סוטה מז) 'חן אשה על בעלה'; ופרשו ש'חן' זה, מתנת חינם הוא מאת הבורא! מתנת חסד כדי שתמצא חן בעיניו. ואם הקב"ה לא יחפוץ לתת לה מתנה זו, לא יועילו לה רוב יופיה וקישוטיה.

ומעתה נבואה חשבון: אם האישה מקימת רצון ה' ומתקשטת רק בביתה, בודאי יחון אותה בוראה במתנת חינם זו. אולם אם היא

מתקשטת לעיני זרים ומכשילתם, ומרבה טומאה בעולם, בודאי ימדדו לה מידה כנגד מידה להפר את שלום ביתה שלה ולהפוך את חייה מסם החיים לסם המות, רחמנא לצלן, ובכל חייה תסבול מרירות, כעס וצער.

על כן ברור שהצנועה בלבושה ובמעשיה, שרבות זכויותיה- ירבה חינה בעיני בעלה עשרות מונים מהמראה יופיה בחוצות, ובכל ימיה

תרווה שמחה, אושר ושלווה.

(מתוך 'עולמות של טוהר' ח"ב עמ' 473)

לע"נ מרת רבקה רחל ע"ה בת ר' יקותיאל זלמן זאב זצ"ל

לכבוד הכתר

בגליון הקודם [פר' כי תצא] נכתב שלפי דברי רבותינו, המזולזלים בצניעות גורמים [מבחינה סגולית] גם להתדרדרות ברחוב החילוני. ולכן גם נושאים באחריות של תופעת 'הנושרים' הנובעת מכך. רציתי להעיר שהדברים נכונים, אולם אין צורך להגיע לכך, משום שהמזולזלים בצניעות הם עצמם מהגורמים הגדולים לנסינות הקשים של הנוער. כאשר שמעתי מהגאון ר' דן סגל שליט"א.

במה לצניעות

לכבוד העלון היקר והחשוב 'הכתרת' רציתי להעיר על דבר שנכשלים בו מחוסר ידיעה, והוא ההסתכלות בתמונות של נשים [מצוי הדבר בתמונות מחתונות וכיוצא ב] והוא איסור גמור דל"ג מבגדי צבעוניים, ועי' בספר חוט שני למרן הגר"נ קרליץ שליט"א על ה' צניעות שכ' דבזה אסור אף באינו מכירה.

קונטרס סיטרא דקדושה

נתחבר ע"י אחד ממרביצי התורה שליט"א

פרק יט

אחרית דבר - למשמעותה של תקופה

פעמים רבות, כאשר רבנים ומחנכים מנסים להשפיע על אחרים בנושאי הצניעות, הם שומעים תירוצים וטענות שונות להצדיק את המעשים והמלבושים "המקובלים". תירוצים אלו, חלקם הגיוניים יותר וחלקם פחות, ויש מהם אפילו טענות חזקות שדורשות דיון ומחשבה מעמיקה. [חלק מהם צוטטו בקונטרס זה, בראשי הפרקים].

אך המכנה המשותף לכל התירוצים הוא, שהם תמיד נובעים מנקודת מבט מצומצמת, ומתיחסים תמיד אל האדם המסוים שעמו מדברים ולנושא המסוים שעליו דנים, לדוגמה: הגרביים של גברת פלונית. או: הפלאפון הלא כשר של ר' פלוני.

יורשה לנו לבקש מהקורא היקר, לנסות לשכוח לרגע מהבעיות הפרטיות שלו עם הצניעות, ולהתרומם יחד עמנו לדיון כללי על נושא הצניעות בדורנו.

הלא מי שענייני בשר לו, יראה ויבחינו, כי בעיות הצניעות בדורנו תוקפות אותנו מכל עבר ומכל פינה, באוויר בים וביבשה. באמצעים אנושיים - ע"י רבים שנפלו בקדושה ומפילים עוד אחריהם, ובאמצעים טכנולוגיים - כמו הפלאפון, הוידאו, והאינטרנט. מבפנים - בתוך המוסדות הכי טובים והמשפחות הכי מעולות, ומבחוץ - ברחובותינו המורעלים באלפי נושרים ונושרות רח"ל. בזמנים מיוחדים - כמו החופש או חג הפורים, וגם ביום-יום, ושבת-שבת. במקומות עבודה, כמו במקומות נופש. באוטובוסים והסעות, כמו במסעדות וחנויות. יכלה הנייר ולא יכלו התיאורים, על הורים הצופים בעצב בילדיהם שלא נראים כפי המצופה, על מחנכים הנאבקים ללא סוף בתופעות שליליות, על גדולי הדור הצועקים במר ליבם ולא תמיד לאזניים קשובות. ועל השכינה הקדושה, היושבת ובוכה, על בני עם קודש, זהב ופז מזוקקים שבעתים, שנתעפרו בעפר.

מצב זה אינו מפתיע, הוא נצפה מראש בגמ' הקדושה [סוטה מט:]: שכי' בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגי, ובית הועד יהיה לזנות, ואיתא בכתב-יד של הרמ"ק [מובא בהקדמה לספר אלימה של הרמ"ק] כי בשית אלפי שנין מוטל על העולם לתקן את חטא אדם הראשון כפי סדר קומתו, כלומר שהדור הראשון תיקן את הראש אח"כ הצואר וכו' עד שבדורותינו מתקנים את העקב, שהוא החלק השפל ביותר באדם, וזהו עקבתא דמשיחא. עכ"ד. כיון שכך לא ייפלא על כי צלל הדור הזה לתהומות של שפלות, של כיעור ופריצות, אשר כמעט ולא ייאמנו. כי זהו החלק שלנו בתיקון העולם.

בעומדנו בזמן גורלי כל כך, מעט לפני קץ הגאולה, ואנו מוצאים את עצמנו בעיצומו של הקרב האחרון והמר ביותר, יש לכל יהודי הבחירה, אם להבין גדול השעה ולהצטרף לצבא הלוחמים בעד הקדושה, או להשאר בקטנוניותו, בצרות אופקיו, בשיקוליו האנוכיים, ולהסחף ככבשה בורם הציבורי העכור.

הבעיה היא, שבמלחמה הזו, אין נייטרליות. היצר כבר החדיר למחננו כ"כ הרבה הרגלים של חוסר קדושה וצניעות, במגוון תחומים, כגון: בלבוש, במקומות עבודה, במקומות בילוי, בפטפוטי פלאפון קולניים ברה"ר [גם בנושאים אישיים], באירועים שאין מקפידים על הפרדה מספקת, בשימוש ברדיו/וידאו/אינטרנט וכו', בחוסר זהירות בתקופת האירוסין, ובעשרות מוקדים אחרים, בהם ההרגלים השליליים כבר שורצים כה עמוק בתוכנו, שאם לא נקיאם החוצה, הם לא יצאו לבד. המסקנה הבלתי נמנעת היא, שכל מי שאינו מתגייס ביוזעין אל צבא הקדושה, נמצא אוטומטית בצד השלילי.

אין אנו חוששים, שמא יחסרו לקב"ה חיילים. בספר טהרת הקדש לרבי אהרן ראטה זצ"ל, [ח"א עמ' עג-עד] הקשה, הרי כתוב בזהר שהגאולה תהיה ע"י תיקון היסוד, ובמציאות אנו רואים להיפך שהעברות בכלל ישראל מתרבות מיום ליום, ואיך תבא הגאולה ע"י תיקון היסוד. ותיירץ עפ"י רמזים בזהר, שהתיקון הנחוץ עבור הגאולה הוא בריר גדול של קדושה מתוך הטומאה, ולכן ירדה לעולם טומאה עצומה, ומאידך אם יימצאו כמה יחידים שיתאמצו להחזיק בקדושה למרות הטומאה הסובבת, די בהם כדי להביא את הגאולה. עכ"ד.

וכבר מובטחים אנו כי לקץ הימים, דוקא כשהחושך הנורא יגיע לשיאו, אז יפציע בעולם אור הבהיר, אורו של משיח. הגאולה בא תבא, ולא על זה אנו חוששים. חוששים אנו לטובתו של כל יחיד ויחיד מבני ישראל, האם תהיה הגאולה בזכות מעשיו או למרות מעשיו, ואוי לאותה בושה.

תקותי עזה כי שורות אלו, שנכתבו מלב אוהב, בבחינת נאמנים פצעי אוהב, ימצאו מסילות ללבבות, ויוסיפו עוד משהו בהתחזקות לכבוד הבורא יתברך ותורתו הקדושה.

הצילו מהסכנה

עומדות הן השתיים,
אל מול פני הים הגועש
עומדות הן כך, בלי נוע
והמראה כה נפלא ומרגש.

לפתע נחרדו השתיים
ולא האמינו למראה העיניים
הים החל סוחף ומעביר לצד שמאל
הסכנה אימה, קוראים אליהן בקול:
"הצלנה נפשתיכן נמו מן השמאל!"

והשתיים מביטות בהנאה מרובה
בקרני פו נוצצות ובים הנפלא.
המציל הצופה, בראותו המחזה,
מוזיק ומזהיר ואינו מרפה:

"הבטנה וראינה! פקחנה עיניים!
כי גדולה עתה הסכנה שבעתיים,
נסחפתן כבר כמעט אל המערבולת הנוראה
חזרתה מיד, כי הסכנה אימה!
הסלעים הנוראים, אלכן כבר קרובים
שובנה, שובנה! אם חפצתן בחיים!"

והשתיים שאינן חשות בסכנה
מביטות בו בלעג, בבזו ובשמונה
ואינן שמות ליבן לאיזה פנאטי מדהים
שאינו נותן להן להנות מהחיים.
ולפתע,

קול חבטה מחריד נשמע
ולעיניהן נתגלתה גופתן השסועה...

עומדות הן שתיהן
אל מול הרוחב הגועש
עומדות הן כך בלי נוע
ומתבוננות היטב במתרחש.

דמויות חן של אמא וסבתא
שהצניעות להן היא עמרת
פארו את העם היהודי עד עתה
ולכולנו הן דמויות הוד תפארת.

ולפתע, נחרדו השתיים
ולא האמינו למראה העיניים
הרחוב החל סוחף את הכל
סוחף וסוחף ומעביר לצד שמאל...
הצלנה נפשתיכן! נמו מן השמאל!
הסכנה אימה!" - קוראים אליהן בקול

והנסחפות מביטות בהנאה מרובה
בבגדים נוצצים ובאופנה מרשימה!
החכם הצופה, בראות המחזה
מוזיק ומזהיר ואינו מרפה:

הבטנה וראינה! פקחנה עיניים!
כי גדולה עתה הסכנה שבעתיים
נסחפתן כבר כמעט אל המערבולת הנוראה,
חזרתה מיד, כי הסכנה אימה!
הפריצות והחטאים הנוראים, אליכן כבר קרובים,
שובנה! שובנה! אם חפצתן בחיים.

והנסחפות, שאינן חשות בסכנה
מביטות בו בלעג, בבזו ובשמונה,
ואינן שמות ליבן לאיזה פנאטי מדהים
שאינו נותן להן להנות מהחיים.

ולפתע,
קול מכאיב ומחריד נשמע
ולעיניהן נתגלתה נשמתן השסועה.

לתושבי ירושלים! להלן סניפי רשת מכירות בהם ניתן להשיג בגדים צנועים (בשעות הערב 8:30-10:30):

ליכטנשטיין-עובדיה 28 ליכטנשטיין-פולנסקי 17
דרשן-עזרת תורה 36 ביגל-קהילות יעקב 20 (רמת שלמה)
-מערכת הכתר אינה אחראית כלל וכלל על צניעות וכשרות הבגדים!

[מתוך הספר "זעם אשה גדולה", לזכרה של הרבנית מרת צפורה רותברג ע"ה בת הגר"נ קרליץ שליט"א]